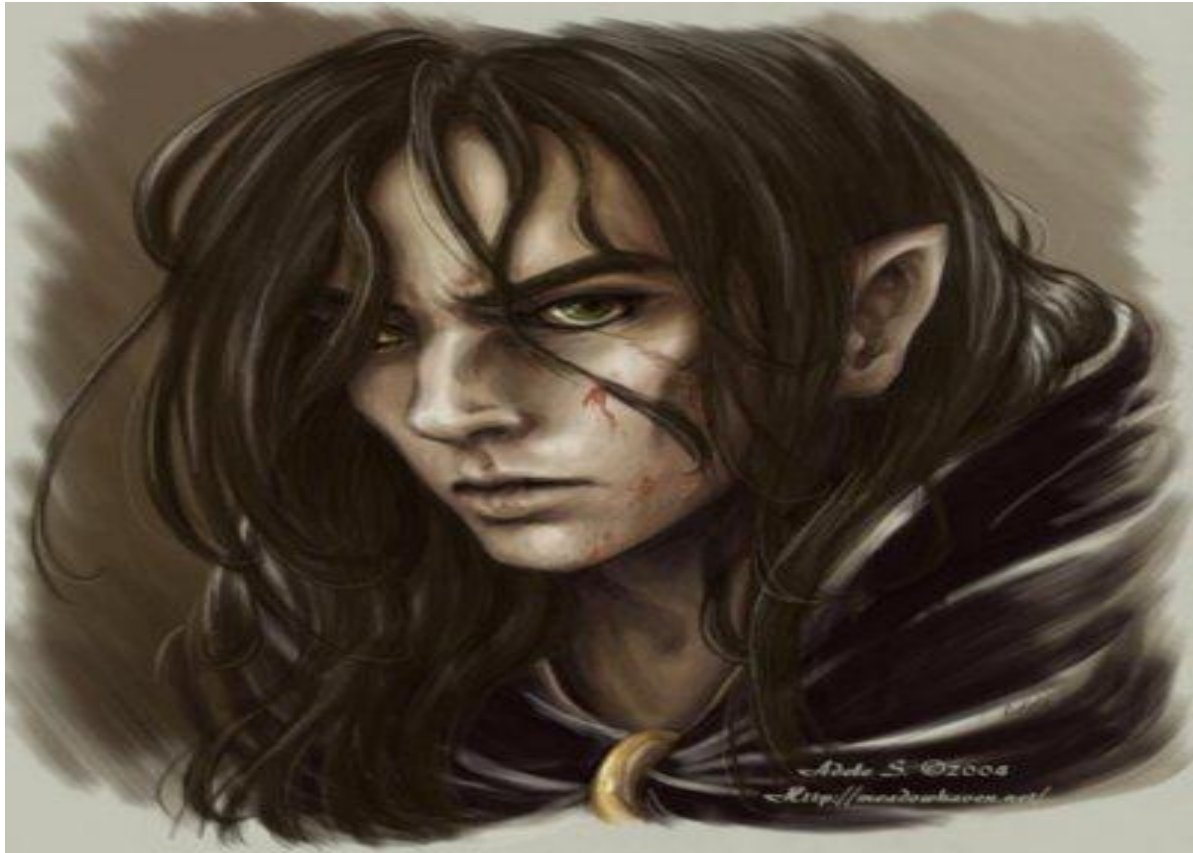

Никодин Чернодримски

Трагач по Илузии

СОДРЖИНА

- 1.ПИШУВАМ И ЗАПИШУВАМ
- 2.САМОТИЈА
- 3.ОД ДАМНИНА
- 4.КРИКОТ НА ДУШАТА ИЗМАМЕНА
- 5.ИСПРЕВРТЕНИ
- 6.ВЕТРОМИНА
- 7.ПТИЦА
- 8.РАНОДЕНИЦА
- 9.БУИЦА
- 10.ТРАГАЧ ПО ИЛУЗИИ
- 11.СКИТНИК
- 12.ЗАЛУДНО
- 13.СИВИЛО
- 14.НЕПОВРЗАНИ И ХАПТИЧНИ МИСЛИ
- 15.БЕШЕ ТОА
- 16.НОВА ЕРА
- 17.ЛУДО ВРЕМЕ
- 18.НЕДОВРШЕНА ВИСТИНА
- 19.ОБИЧНИ ЛУЃЕ
- 20.УЖАС НЕВИДЕН
- 21.ЕХОТО НА ДУШАТА РАНЕТА
- 22.ПРАЗНО ВРЕМЕ
- 23.СРЕДБА
- 24.ОСАМЕНИОТ ГАВРАН
- 25.ПАПСАНОСТ
- 26.БЕШЕ ЗБОР
- 27.БЕЗЛИЧНОСТ
- 28.ПАТЕКИ НА ТЕМНИНАТА
- 29.НИКОГАШ
- 30.ОСАМЕН РАЗГОВОР СО БОГ
- 31.ПАРЧЕ ДУША
- 32.СОЛЗА
- 33.ЦАРСТВОТО НА ИЛУЗИИ
- 34.ТАГА
- 35.СКИТНИЦИ ВЕЧНИ
- 36.СКИТНИК
- 37.МРТВА ЛЌУБОВ
- 38.ОСАМЕНИОТ ГАВРАН
- 39.ЧОВЕК ЗВЕР
- 40.РОНКА СРЕЌА

Пишувам и запишувам

Крајот на приказната е тука
На ова место
Каде осамените срца пишуваат
На камењата расфрлани
Секоје камче сага
Секој камен тага
Секоја карпа сторија
Некој мислите ги врежува
Некој зборовите го запишува
Врвулица
Колона од луѓе
Па каде се среќните
Се прашувам себеси
Како да ја разбраа мислата
Погледи исполнети со презир
И по некој шепот
Зарем дојде тука
На ова место
Да се сладиш со нас
Зарем болката наша
За тебе е сласт
О ти празен човеку
Го гледаме спасителот наш
Мракот густ
Да избегаме од тука
Незнаеме каде
Било каде

Самотија

Ако некогаш
Насмевката и во сонот ја носев
Ако некогаш
Денот рано го прегнував
Ако некогаш
Повторно како сега
Бликнат спомените
Знам дека тука некаде
Етеја околу мене
Повторно ме демне осаменоста
Лукава етаа
Како трепер на душата ќе дојде
Немир ќе разбуди
И свечено
Помпезно
На престолот ќе седни
Миговите празни ќе ги распостели
Во секој нареден миг
Утрото со тмурност ќе го награди
Пладнето со исчекување ќе го закити
Ноќта со неизвесност ќе ја исполни
Мачнина
И рој од мисли
Или поточно кажано
Хаос е тоа
Тотален хаос е тоа
Ниедна стварна не е
Ниедна весела не е
Празнина
И мачнина
Ете тоа е самотијата

Од дамнина

Во утрината рана
Со допирот на белината непрегледна
Знам
Ронка среќа побарав
На пладнина
Кога и птиците мируваа
Глас од сенка
Болка ми подари
Квеќерина тмурна
Шепот чуден таа створи
Проколнат си
Од предци твој уште нероден си бил
Скитач немирен да бидеш
Неможеме ништо
Плачат ангелите немоќни
Демоните на душата моќни се
Ала страшна ги храни
Молев понизно
Несреќи по патеки гледав
Немав солзи
Скршен како гранка сува
Го чекам
Исчекувам
Ветрето за мене што бура е
Барем евего
Во привидот тонам
Со кошмар несонуван
Нечекам ништо
Само времето го мерам

КРИКОТ НА ДУШАТА ИЗМАМЕНА

Голобради момчиња
Велат
Гората со трепер ги викнала
Заспале
Камењарите ги прекриле
Навистина
Ова не е бајка
Не беа тоа деца
Сега силни како карпи се
Од темјанушката мирисот го украде
Застанете
Викаше еден горски звер
Зарем можете
Поголеми сверови од мене да бидете
Се откорна крикот
Со шумор јачеше нагоре
Застана времето ете тука
Заспа чекорот ете таму
Молк и страв од никаде течи
Лага беше тоа
Привидот ден се стори
Замина ништавилото
Книгите пишуваа трагата се губи
Изморени и папсани чувства
Зарем никогаш нема крај на лудилово
Кругот евего
Почеток од никаде
Карајот
Тоа беше само празна желба
Сонувачи илјадни.

Испревртено

Понор тука се створи
Душата ала ја јади
За безделник ли зборуваме
Чекорот кон ништо
Ете видовте бедник е
Трча со итаница назад
Сништа ли ќе граби
Час поскоро
И никогаш напред не одел
Скок во место
Заробено животно се стори
Молчи со погледот сега
Трага празна е
Низ песокот жежок мина
Карванот низ прсти го гледа
Молк еден чудак му дари
Не светлост беше тоа
Не го разбра добро
Со прстот кон ништо му покажа
Зрак да створи
Повторно неразбран стана
Чмае
Не тоа не го сака лажна милост е
Молчи
Но тишината ја презира
Талог на душа
Зарем низа нова нема сега
Повторно молк
Заробен во кафез
Погледот ете
Тука пред него искра го лажи.

ВЕТРОМИНА

Евеме повторно на ова осамено место
Каде ветриштата тањите ги откриваат
Ги слушналенекаде
Којзнае каде
Којзнае кога

Ветрето тивко што како шепот гали
Љубовните авантури ги раскажуваше
Пролетниот ветер што сал немир буди
За осамениците кој ги сретнал раскажуваше

Само бураата евеја молчи
И трпеливо чека некој да ја праша
Преголем товар носи
И не знае од каде да почни

Ајде кажи барем една случка
Вели клокотот немирен во потокот
Зарем онеме од силата твоја
Или само напразно ти се плашат

Не си во право
Јачекам сестрами луњата
Заедно да пееме
Па да видиш тогаш
Кој напразно зборува

ПТИЦА

Со мртвата птица замина и песната
Беше ранобудилка
Еве сега утрово е тажно
Капките дожд можеби се поладни
Мракот беше предвесник
Гласот на смрта
Светулките околу фенерот
Танцот не го играат
Замреа
И злокобно зуреја
Беше дел од јатото
Песно појка прва
Најгрлата
Највесела
Со криљата и воздухот
Го тераш да трепери постојано
Другари неразделни беа тие
Тишината
И молкот насекаде
Е поздравот последен
Мртвата птица
Песната
Молк
Тишина
Се до некоја нова птица

Раноденица

Од моите снишата
Злосторникот зборовите ги украде
Сега неми се
Молчеливи
Тажни како самотијата
Ги побарав
Изгубени се сега
Некаде во заборавот
Стојам
Чекам нова ноќ да дојди
Деницата се насмевна
Влеа надеж една
Чекам
До полноќта повторно
Но тишината
И мракот црн
Ме обвива насекаде
Буден
Без сништа
Се така до утрото
Раноденица
Шепот тивок
И чекор само еден
Во скок
Кон втората ноќ
И сништата неми
Чекам
Се до
Раноденица.

БУИЦА

Тоа беше буица
Што знам вчера беше мирна река
С таласи заносни
Сега евеја парчиња носи
Од срце скршени
Здивела
Јадови има сега таа
И болка
Кога ли кутрата ќе се смири
Тешки се парчињава
Рибите ја молат
Врбите ја галат
Бесот и го мират
Деноноќие ќе мине
Во мирнотија своја ќе влезе
А зошто токму ова утро
Мораше буица да стане
А зото токму ова утро
Здивена да биде
Еве парче едно ќе земам
Полесно да и биде
И бран нека стори
Нека заплискува нежно
И брегот нека го буди.

Трагач по Илузии

Го добив тоа чувство на надеш
Илузија утринска
Ветришта дуваа
И луњите во срцето повторно
Еве гледам ги прават
Ех само во утро ли се случува
Заборавени ноќи
Осамени часови
Кои честопати се празни
Ги побарав некаде
Соништата несонувани
Избегаа одамна
Заборавени ноќи
Во осаменоста енеги стројат
Трагикомично беше тоа
Во илузијата да се капеш
Го грабам времето
Не придружник да ми биде
Туку ете
Осаменик да не сум
Неразбран тука
На ова место
Кое знам празно е
Евеја празнотијата пее
Повторно мами
Трагачи по илузии.

Скитник

Понекогаш кога зборува месечината
Раскажува приказна тажна
За детето скитник
Што по булеварите одело
И насмевка барало
Но не знаело
Дека темнина било

Понекогаш кога свирел ветерот
Не било тоа арија весела
Туку тажалка една
Детето скитник го молело
Од мраморот да стане
И во денот храбро да тргни

Секогаш кога лифето зборувале
Детето морало да слуша
Зборови разни
Течеле како река
Врева тоа било за него
Прегласна и болна
Но врисокот негов
Никој не сакал да го слуша

Отсекогаш
За скитникот и светот бил мал.

Залудно

Тагата во срцето се свила
Отсекогаш зарем таму била
Немам сили повторно да молам
Немам време повторно да горам

И за тебе и за мене подобро е вака
И за тебе и за мене помалку е мака
Третата ноќ конечно видов
Третата ноќ конечно сватив
Колку боли колку пече

Не барајме со самотија ќе се прекријам
Не гледајме со зората ќе заминам
Изгасниги ѕвездите залудно светат
Заприги солзите залудно капат.

Сивило

Овие луѓе зверови
Кои знам ликови човечки носат
Евеги повторно ноќва
Душата на парчиња да ми ја раскинат
Сакаат тие
Тука во ништавилово
Болниот лелек на душата
Сласта за нив е голема знам
Врескаат толку силно
Што и мигот иден е болен
Во безнадежноста
Реката сакав да ја преминам
Но ход вели паричка немаш
Беден си
Бедници не пренесувам
Оди во блатото на човечката беда
Еј ти смртнику дависе таму
Имаш уште денови за броење
Оди
Зишто бесот го чувствувам доаѓа
И ти не би сакал да ме видиш бесен
Оди
И не ми го троши моето време
Отидов со мислата кон утрото
Но искра во око не светна
Само сивило се распостели
Сивило вчерашно.

Неповрзани и хаотични мисли

Тајна беше надеж празна
Илузија и солза лажна
Кажими како да те заборавам
Барем еднаш без болка да заспијам

Галебот и ноќта заедно пеат
Така умира сказната лажна
Брановите и душата заедно спијат
Така завршува приказната наша

Како темјанушка те чував
Како роза црвена те галев
Есента со лисјето те украде
Зимата болката ми ја донесе
Со снеговите ладни се борам
Со зимсксе ноќи се прегрнувам
Знам без тебе и пролета е празна
Знам без тебе и тишината е гласна

Небудиме со љубовта заминувам
Во сништата тагата ќе ја сокривам
Несакам авети веќе да гледам
И само празни зборови да слушам

Го молам ветерот кон вечноста
Сега еве да ме понесе
Само светлоста и трајноста
На криљата свои ме вознесе
А шепотот тивко зборува
Трага една зад себе оставаш.

Беше тоа

Беше тоа ноќ темна и густа
Не не беше тоа ден голем и светол
Не не не простете
Тоа беше деноноќие
Не не не тоа беа повеќе деноноќија
Ги нарекоа некрстени денови
Денови кои само наликуваа на другите
Денови
Кога човекот ги вади криљата ангелски
Излегува од лушпата своја
И гу пушта демонот надвор
Кој ститкан во некоја мисла демнел
Велат
Да направи злодело некое
Да испогани место некое
Да донесе немир некаде
Но сега простете
Зарем останатите денови се подобри.

Нова ера

Морето од желби пресуши
Сега
Во новата ера
Книгата на мудроста ја пишуваме
Крвта е најдобро мастило
Пушката најдобро пенкало
Некој нови пишувачи се тие
Млади и незрели
Со отров задоени
На млеко се гнасат
Мракот го сакаат
Од белината бегаат
Не
Ова мора да е само приказна
Приказна што ја раскажува фантазер
Кој ете со осаменоста другарува
Или можеби
Некој ексцентричен научник
Ете го искривува времето
Текот го сменил
Или можеби е само сон кошмарен
Весникот утрински ме разуверува
Црната хроника
Со трупови гледам е полна
Неверувам
Но ова е новата ера.

Лудо време

Ова е приказна за едно лудо време
За една луда ноќ
Кога тишината понизно заминува
И на лудоста место и остапува
Фенерите сега поблескаво светат
Ги канат
Ги викаат со викот трескавичен
Само храбрите
Кукавиците
Неодлучните нека останат дома
Жагори смеи и врисок
Та едно ти е сега

Недовршена вистина

Сенката во облик на круг
Се спушти во независното постоење на идеите
Додека духот треперееше
Во нежната хармонија на музиката
За момент завладеа тишина и мир
Гласот одникаде зборуваше
Да се знае вистината значи
Да се знае колку вистини можеме да знаеме
Времето за момент замре
Останува само пурпурната трага на испуштен крик
За светот на идеи
Мисла која пролета како ветар
И тогаш некој ги одврза уздите на тишината
И бојата на ноќта стана сина
Во руменилото на ноќта се појави вистината
Но сега во чуден облик
Гласот повторно одникаде јачеше
Секоја идеја е чиста додека е идеја
Гласот повторно одникаде сега шепотеше понизно
А ти вистино конечна идеја платонска
На убавината и нежноста толку слична
О каде ли сега се криеш.

Обични луѓе

Темнината беше таа
Која ги прекри нивните тела
Темнината беше таа
Која ги прекри нивните лица
Темнината беше таа
Нивната храна изобилна

Трагачи по илузии
Скитачи во бескрајот
Нокни парници
Со разни имиња се нарекоја

Ги отфрлаа насекаде
Ги навредуваа секогаш
Ги мразеа од дното на душата
Ги одбегнуваа во белината

А тие беа
Само обични луѓе
Тагата ја чувствуваа вистински
И во болка ја претвораа
Никогаш злото не го повикаа
А за зли ги чувствуваа
Тие беа обични луѓе
Обични
Како утрото што изгрева
Како мракот што доаѓа.

Ужас невиден

О ужас ужас невиден
 Очиве уморни се веќе да гледаат
 Од ужасиве облаците претешки станаа
 Бура ли ќе биде
 Знам се спрема долго долго
 Или само незавршена работаа е
 Што ете само се притаила
 О ужас ужас невиден
 Земјава црна клоцоти врие
 Бара локви крв да ја натопат
 А таму
 Ете таму блиску до облаците
 Андартти стари внуци збрале
 здружна дружина се
 и сабји со маст им мачкаат
 и заби им оштрат
 крв со приказни им зовриваат
 и песни весели им пеат
 утробите извадетеим ги
 очите ископајтеим ги
 обечестетеги
 о вие синови андартски
 овде
 о ужас невиден
 од кутри луѓе
 кои евеги клекнале на колена
 и бога со вриск го молат
 ги заборавил знам
 не сега
 одамна одамна
 и ним и парчево земја
 молат кутрите деноноќно
 молат и кај блудницата вавилонска
 молат кутрите тие деноноќно
 молат постојано
 о ужас невиден
 о ужас невиден гледам
 знам дека носта облациве
 евеги со прашина се исполнети
 о ужас невиден деноноќен.

Ехото на душата ранета

Мислите ги раѓаше осаменоста
 Во темнината евеги прегрнати
 Од хаосот избегаа
 Во празнина дојдоа
 Само тоа остана
 Премногу празно време
 И многу многу зборови
 Зборови
 Кои понекогаш немаат никаква вредност
 Доаѓаат и си заминуваат
 Исто како деновите
 Доаѓаат
 Ќе се прекопираат на матрицата
 Кои некои ја нарекуваат живот
 И ете ќе си заминее
 Не носеа ништо ново
 Не носеа ништо со себе
 Не правеа никоаков белег
 Само доаѓаа и си заминуваа
 И тие станаа безделници
 Станаа монотони
 Безлични и сиви
 Честопати
 Носеа некое нејасно бreme
 Бreme кое правеше мачнина
 Кое се распостилаше во секој миг
 Саркастично ликуваше
 Мачнината
 Окото го тераше наутро
 Што повеќе затворено да биде
 Му зборуваше
 Нема којзнае што да видиш
 Свежина нема
 Жагор нема
 Празно празно и празно
 Досадни монотони разговори
 Кои и вчера и завчера беа исти
 Апатија од гледање
 Да гледаше во небото
 И тоа беше залудно
 И тоа беше бесцелно
 Не стигнуваше погледот
 Ни до врвот на рскошната липа
 Но и да го направеше
 Сеедне ќе беше

Никој немаше да го прифати погледот
 Одпоодамна и бескрајот го отфрли
 Великодушно
 Прво му ја подари светлината
 Потоа чудно си поигра
 Го затвори просторот
 Остави само еден мал дел
 Кој повеќе наликуваше на процеп
 Ете затоа окото стана апатично
 Ни усните не беа подобри
 И тие станаа молчеливи
 Скржави на зборови
 Не затоа што
 Зборовите беа бесценети
 Или многу важни
 Или многу мудри
 Туку никој не ги слушаше
 Не беа тоа зборови на омраза
 Не беа тоа зборови на милостиња
 Тоа беа мали
 Обични
 Кои бараа место каде гнездо ќе свијат
 Попусто
 Секој збор што повеќе молбен беше
 Судбината сурово возвраќаше
 Толку сурово
 Што лузни длабоки оставаше
 Лузни
 Кои со секој поминат ден
 Бразди стануваа
 Тука
 Во тие бразди
 Болниот лелек на душата течеше
 Течеше незапирливо
 И ехо создаваше
 Громогласно и страотно.

Празно време

Ги броев звездите вечерва
Со погледот занесен
Сакам да ја решам формулата
Која волшебство прави
Но сеуште енигма е тоа
Вљубеник еден до мене стои
И поука кажува
Број занесенику број
Ги има милиони
Миљарди цели
Но само една е блескава
Не треба да ги гледаш
Само пуштиго срцето
Со треперот свој ќе ја најде
Како магнет ќе ја привлече
Ќе се појави одеднаш
Нема име
Безимена е
Но посебна
Но посебна
Со блесок чуден
Што досега око не го видела
Знаеш
Ќе ја познаеш лесно
Но сепак
Бројги додека не се измориш
Така побрзо ќе ти мине
Празното време.

СРЕДБА

Во клубот на осамените
 Паметам
 Чудна средба се стори
 И уште почудни приказни се раскажаа
 Смешно напати беше
 Но со доза на тага
 Чудакот прв се јави
 Не сага да каже
 Не тага да прикаже
 Туку етебтака
 Раскажуваше за чудната љубов
 Човекот и земјата
 Се сакале многу лета
 Се почитувале меѓусебно
 Култови граделе
 Вера стварале
 Но ете пукнала тиквата
 Човекот неверник бил
 Ја изневерил својата љубов
 Останала еднострана
 Замолчи чудакот
 Од аголот глас слаб се јави
 Премален и папсан беше
 Напати на шепот личеше
 Вели исплашено
 Првиот јавач на апокалипсата
 Во моето царство дојде
 Облик човечки имаше
 И љубовта моја ја изгоре
 Ја запали прво
 Потоа грозничаво се смееше
 Сега немам и неznam
 Каде да ја најдам темјанушката
 Каде и да се свртам
 Прав и пепел гледам
 Замолчи и тој
 Погледот во пустите гори го впери
 Мачнина една се стори.

Осамениот Гавран

Морничава тишина
Осамено дрво
Тоа е сликата на погледот сега
Само гавранот црн
Кој етего се ипречил на врвот
Одолева на ветромината
Со својот глас
Некои велеа злокобен е
Барем сега ја разбива тишината
Чудна е неговата песна
Исполнета со тага
Чинам ја збирал од многумина
Та сега во вереров ја истура
На секоое гракање
Го гледам ги поткрева криљата
Ја збира силата
За новата тага да ја истури
Со црнилото тој се штити
Само погледот бистар тој му остана
Го впил тој некаде напред
Повторно гракање
Сега некако повесел е
Ги шири криљата
Ете повторно слободен е
Замина некаде
Во неговото знајно утре
Повторно тагата од некаде да ја собере
А потоа
Повторно
На некое осамено дрво ќе ја истури.

Папсаност

Поразени чувства насекаде
Изгубени надежи овде
Во очите ни солзата ја нема
Измамени патеки
Ликуваат празните утра
Злокобно гракаат гавраните
Немоќта обзема
Не
Не и не
Ова се само празни зборови
Кажани да се потполни празнината
Ни тука
Ни таму
Кругот е само почеток
И повторно
Како некогаш
Се преслика вчера
Во исто денес
Зарем само хаосот е благородник
Зарем само ништавилото е господар
Уште колкупати
Макадамиве со остри камења ќе ги редат
Преморени се воздишките
Папсани се и немоќни.

Беше збор

Господареа еднаш
Зборовите милозвучни
Што сал сласт во часот носеа
Но времето незпирливо
Течеше и ечеше
Се менуваа облаците
И бури носеа
Некаде почна како приказна
Но малкумина ја разбраа
Одвреме навреме
Телал ќе се јавеше
И повторно зборот го носеше
Но жарот го немаше
Кога бурата ќе почнеше
Не веруваа дека повторно сонцето ќе го видат
Викаа телалите
И во наследство зборот го осатаваа
Голем
Колку окото што гледа
Мал
Колку зрно песок
Силен
Колку бесот земјин
Слаб
Колку вејката на ветерот
Ете
Беа илјадници зборови
Беа стотина зборови
Беа малку
Остана уште еден
Сам и осамен.

Безличност

Мислев кошмар ноќен е
Ќе мине некако
Гледам стварност е
Та јас сум ти бил
Само еден осамен пишува
Кој лута во безнадежноста
Како збор го ставам
Но крикот до мене слушам стварен е
Крик од една душа ранета
Крик за една мртва надеж
Листот се исполни
Врсоците се многубројни
Нов лист правам
Тоа се дните изгубени
Ги има стотици
Викот страотен е тоа
Доаѓа од понорот
Што наивноста ги фрли
Пишува брзо
Времето молскавично одминува
Папсан целосно
Ете го фрлам пенкалото
Се препуштам на безличноста.

Патеки на темнината

Патеките на темнината
Беа широки булевари
Осветлени со разноразни фенери
Подадени празни раце
Погледи што сал немир носат
Крици кој се вапај
Етеја нашата надеж
Извикуваа очајниците
Во таа ликва вир
Ја направивме со солзите наши
Слободно згазија осаменику
Бесцелна е нејзината корист
Не донесе овде
Во овој раскош
Погледнине
Блескави реклами
Луксузни излози
Живот на висока нога
Тоа ти е една голема лага
Ни ја продадоа во светлината
Веруваме
Слепо
Покорно
Одеќи понизно
Деноноќно со вербата наша
Погледнине и не срамисе
Ти си само заскитан осаменик
Кој го троши празното време
Разгледај добро
Размисли добро.

Никогаш

Никогаш

Не сум се чувствувал беспомошен

Отфрлрн и повреден

Како денес

Очиве веќе уморни се

Од погледите во бескрајот

Устата премалена

Од шепоти кои некогаш беа молби

Не го разбирам веќе денот

Не ја исчекувам веќе ноќта

Само сивата маглина е пред мене

Знам привид е

Но тоа остана од се.

Осамен разговор со Бог

Самотијата душевна како благодет ми ја подари
 Во гралот дрвен ми ја принесе
 Лутината веќе парче ме стори
 Талкам
 Од времето во просторот
 Се враќам
 Од просторот во времето
 Повторно само темнина ме обвива
 Краток е мигот
 За тука да бидам
 Не било пишано
 Не било речено
 Зарем љубовта само како збор празен е
 Старецот белокош
 И бајки ми раскажа за неа
 Но дланкава празна ми е
 Евеме тука
 Долу
 Во сопствениот пекол
 Зарем повторно рака да подадам
 Дланка да испружам
 Надежта силата ми ја однесе
 Ја сокри во спилите
 Орлите во гнездо ја кријат
 Сонот чуден и на јаве го гледам
 Ангел паднат ми прати
 Како телал вик страшен прави
 Немо стојам
 Го гледам виорот што доаѓа
 Не е прев пат што ме одминал
 Залудно е знам да мислам
 Ме натера да чекорам
 Ме натера да верувам
 Во часот дамнешен
 Ако среќата е болка
 Ја има премногу
 Ја расфрлам низ сите патеки
 Молкот евего
 Тишината како бreme ја носи
 Стаписан
 Пред понорот длабок
 Вџашен
 Викотници кој сал немир носат

Не верувам веќе во приказни празни
Не гледам веќе во надежи лажни
Сам на вертромината
Исчекувам
И секој нареден миг
Во исчекување го претворам
Застанувам тука
Зборови немам
Ги потрошив
Ја исчекувам празнината
Што со дилеми е обвиткана
Тука
Таму
Секаде
За мене е празно.

Парче душа

Скрб еден скршив
Некои
Во поетски занес го нарекуваат
Парче душа
Беше мало
Но по тежина многу
Многу тежина носеше
Незнам
Колку спомени има во него
Незнам колку трепери носи
Незнам колку грижи се збрале
Но сепак ги има многу
Штом толку тежи
Го ставив на прозорецот
Светлина да го облее
Немо го гледам
Шепот од таму доаѓа
Ехо е само тоа
Ехо од празината што настанува
Од скрбот каде што стоеше
Немојна е гледам белината
Да го стопи брзо
Го гледам
Немо и молчеливо.

Солза

Таа го чувствува
допирот на болната осаменост.
Таа го чувствува
бакнежот на темната смрт.
Заспива..
и пак се надева

Го повикува, дождот да ја спаси
го повикува мракот да ја згаси.
Станува..
и пак се надева

Се срами, од бисерот
кој извира од ирисот нејзин
блесок испушта,
блесок што заслепува
Погледнува..
и пак се надева

Темна светлина создава,
и стравот ја соборува
па тоа е само солза,
чедо, на надежта што умира
Трепнува таа..
трепнува и исчезнува.

Царството на Илузиите

Ја минаа бездната
 на криљата злото го носеа
 со клуновите на земјата го посеаа
 тие беа
 само гласници од пеколот
 ја најавуваа
 со својот крештав глас
 бурата што илузии носеше
 викаа силно
 и смрдеа одвратна ширеа
 ои улиците се распослаа
 и поклоници нови демнеа
 им зборуваа сега кротко
 во крвта ќе ви влеземе
 и светот ќе ви го дадеме
 јунаци невидени ќе бидете
 научници неслушнати уште сте
 дојдете
 дојдете и бедници не бидете
 правот бел е спасот
 илузијата е стварност
 дојдете
 моралот оставете го на прагот ваш
 дојдет и кажете ја молитвата наша
 пепел во пепел
 прав во прав
 тоа тоа е нашата молитва
 од пепел доаѓае
 во прав влегуваме
 дојдете
 дојдете од бедни и мали
 кралеви моќни ќе бидете
 царстав и кралства невидени ќе добиете
 та и вие поданици ќе имате
 дојдете
 со оган ќе ве крстиме
 со меч ќе ве благословиме
 војни на ноќта ќе ве сториме
 дојдете во светот на правта.

Тага

Те предчувствувам кога доаѓаш
Не сум пророк
Не сум видовит
Но пророчки зборови слушам
Ти
Која силата на ветерот
Со маѓија чудна ја скротуваш
Во виеш злокобен ја претвораш
Ти
Која
Од песокот прашина правиш
Еве
Чувствувам и сега
Душава на парчиња ја делиш
Болка неподнослива носиш
Моја таго
Проклетнице вечна
Што ли магнет има во мене
Та како пијавица се лепиш постојано
Ме следиш од дамнина
Те препознавам лесно
Во многу ликови те видов
Се преобразуваш брзо
Не сум пророк
Но знам дека си тука
Таго
Проклетнице вечна.

Скитници вечни

Квечерината беше таа
 Која го посла својот сив тепих на земјата
 Ги исплаши за миг скитниците
 Исплашени го бараа својот привремен дом
 Го немаше никаде во сивилово
 А и го немаа
 Само ете секојдневно го бараа
 Скитаа од место на место
 Животот им го подари светот
 Но и тој не беше нивни
 Секаде беа недобредојдени
 Навредувани
 Омаловажени
 Та никој не ги гледаше како битија
 Кој со мракот заштитникот нивни
 По некоја солза во негој агол стуткани
 Ќе ја проронат којзнае за што
 Не и даваа на земјата да падне
 Спремно и вешто во рапавите раце ја дочекуваа
 На длнките и во сонот ја носеа
 Амајлија ноќна им беше таа
 Ги чуваше и кошмарите им ги бркаше
 Наутро
 Сонцето љубоморно од рацете ќе им ја украдеше
 Го мразеа од дното на душата
 Не го сакаа
 Не се радуваа на неговите зраци
 Непријател нивни беше
 Го проколнуваа исто како и животот
 Бегаа
 Бегаа на друго место
 Мислеќи дека ете тука не грее сонце
 Се така
 Секојдневно
 Скитаа и од сонцето бегаа
 Во мракот се криеа

Скитник

Понекогаш кога зборува месечината
Раскажува приказна тажна
За детето скитник
Што по булеварите одело
И насмевка барало
Но не знаело
Дека темнина било

Понекогаш кога свирел ветерот
Не било тоа арија весела
Туку тажалка една
Детето скитник го молело
Од мраморот да стане
И во денот храбро да тргни

Секогаш кога лифето зборувале
Детето морало да слуша
Зборови разни
Течеле како река
Врева тоа било за него
Прегласна и болна
Но врисокот негов
Никој не сакал да го слуша

Отсекогаш
За скитникот и светот бил мал.

Мртва Љубов

Кога љубовта умре
 Тагата плачеше најмногу
 Од солзите свои река направи
 Кој сега мене ќе ме бара
 Кога веќе ја нема љубовта
 Ревеше толку силно што и останатите ги разбуди
 Рамнодушнота и се придружи со тажалка своја
 Лесно ти е тебе таго
 Јас сум сега целосно непотребна
 Мене никој нема и да ме споменува
 Заборавот сега не заборави и тој збор да каже
 Јас бев последен но сега неznam кој сум по ред
 Немирот само шеташе ваму таму
 На место не можеше тој да се скраси
 Неверував дека до ова ќе дојди рече тој
 И сега во кое срце гнездо да свијам
 Недовербата по обичај со чуден поглед ги гледаше
 И не можеше да им се начуди
 Но сепак небеше сега целосно сигурна дали е во право
 Копнежот целиот во паника беше
 Со ужас опкружен
 Од ужасот збор не можеше да кажи
 Шепотот онеме
 И само во место едно стои
 Вкочанет небаре кип е тоа
 Возбудата од шокот се излади целосно
 И како поминуваше покрај сите
 Морници имшетаа од неа
 Разбраа сега и темјанушките и ружите
 Цветовите ги собраа мирисите ги повлекоа
 Избледеа веднаш лити станаа
 Месечината за последен поздрав се спремаше

Собираше светлост од длабочините свои
Сакаше патот да и го осветли како никогаш досега
Беше ден но тмурен и влажен
Немаше жагор немаше песни
Сите сега собир еден евеги прават
Се прашуваат каде одар да и направат
И бесценети камења да наредат
Бледи ќе бидат
Некои викаа гласно
На врвовите од планината да ја однесеме
Орлите стогодишници ќе ја чуваат
Не
Рече некој неznam кој
во пештера ќе ја сместиме
и таму вознемирена нема да биде од никој
облаците се симнаа ниско
и кочиите ги приземјаа
злобата скришум ја гледаше мртвата љубов
и поздрав и праќаше
сега кој ќе ми биде достоин противник
со кого сега постојано ќе спорам
не можеа да најдат соодветно место
сеуште евеги собирот го држат

.

Осамениот Гавран

Морничава тишина Осамено дрво
Тоа е сликата на погледот сега
Само гавранот црн
Кој етего се ипречил на врвот одолева на ветромината
Со својот глас некои велеа злокобен е
Барем сега ја разбива тишината
Чудна е неговата песна исполнета со тага
Чинам ја збирал од многумина та сега во ветерот ја истура
На секоое гракање го гледам ги поткрева крилата
Ја збира силата за новата тага да ја истури
Со црнилото тој се штити
Само погледот бистар тој му остана го впил тој некаде напред
Повторно гракање сега некако повесел е
Ги шири крилата ете повторно слободен е
Замина некаде во неговото знајно утре
Повторно тагата од некаде да ја собере
А потоа повторно
На некое осамено дрво ќе ја истури.

Човек Свер

посака сверот човек да стане
излезе од гората и ликот човечки го зеде
снагата ја истегна
и на нозе две застапа
викна силно
што урлик гласен беше
сега сум Човек
отиде и се замеша во светот
застапа спроти човекот
гордо му рече
сега и јас сум човек
Човекот го погледна во очите крвојасани
во забите очњаци што му штрчаа
и помалку исплашено му рече
здивот ти смрди на мрши изедени
побесна и се налути сверот
го раскина човекот на илјада парчиња.

Ронка среќа

Го гледав секојдневно малото дете
 Кое седеше така осамено на камениот мост
 Само подадената рака за ронка милост на него беше останала
 Ништо друго на него немаше исполнето со живот
 Браздите кои му ја изорале душата
 Наутро започнуваше со солзи да ги полни
 На градите наместо срце грутки бигори се гледаа
 Тврди и оштри исто како и мраморот на кој седеше
 Да го видеше некој првпат ќе помислеше
 Дека е дел од тој камен
 Го изделкал некој добар вајар
 Но тоа беше само едно од многуте кипови со подадена рака
 Секое утро во десната рака пара му пуштав
 На левата рака геврек му оставав
 Напати и кровна блага
 Не се чувствував голем
 Или дека сум направил големо дело
 Но неговите сини очи зборуваа дека сум голем
 Неговата насмевка раскажуваше нема песна
 Песна во која ме опејува како херој негов
 Отспротива
 Само на дваесетина метри
 Во дебелата сенка на липата
 Седеше и се сладеше творецот негов
 Црн беше
 Но повеќе во душата отколку на кожата
 Капките ладно пиво со сласт ги тураше во грлото
 А до него
 Уште едно суштество кои беше поцрно од првото
 На лик беше само жена

Жена која во утробата своја го носела детето мало
Го носела сега сласт да и носи
Се сладеше со шербет благо
Го заливаше со црно турско кафе
Кога пивото заврши
И шербет го немаше
Решија повторно за некое ново пиво
И уште неколку шербет благи
Нов живот да донесат
Заминаа некаде во рушевината што беше блиску
Заминаа весели и расположени
За идната година повторно на камениот мост
Донесат некој нов кип
Кој од намерниците ќе им измами некоја пара
Поминував секој ден на камениот мост
И се чувствував засрамено
Што овие луѓе се дел од човечкиот род.

Рецензија

Поезиата, како своевиден имагинарен магнет започнува веќе овде, во оваа стихозбирка да го привлекува Чернодримски во светот на зборовите

Ова се првите сериозни чекори во ова поле, бидејќи создавањето токму на оваа поезија е во периодот кога е записан со сериозен инспиративен занес во својата младост.

Како што кажа самиот во една прилика, не само оваа туку и следните стихозбирки, ги создавал, во мигови кога времето едноставно станувало негов непријател а мислите течеле без прекин, па едноставно уште тогаш ја видел бесцелноста како една од најлошите Човекови особини, и несакал и тој да биде бесцелен во просторот.

Без оглед колку да изгледа дека ова парче, не е целина, сепак кога ќе започнете од почетокот до крајот да го читате, ќе видите дека е пресликано парче време, и токму во ова парче време е вградено кулата која тој ја изградил од поими и зборови, при тоа создавајќи навистина илузорен свет, но во добар дел, е сличен на стварноста.

Својата сликовитост на пишување, плени со едноставноста, каде јасно поставува граница на свет-несвет, па токму кога се оди по таа граница, се гледа релацијата поет-муза.

Естетски фугури кои ги прикажува, недвосмислено кажуваат, дека и тој како и сите смртници не е имун од падови и успони, но колку понесен од инспирацијата, колку од желбата, станува и продолжува понатаму.

Но и како и да е, сепак вреди да се одвои барем миг, и да се посветите на оваа стихозбирка.

Валерија

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеет,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-
 5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден
 Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај
 Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-
 12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-
 15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На
 Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина
 крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-
 22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на
 Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-
 27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-
 30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов
 Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-
 35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-
 37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни
 Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-
 41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните
 седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на
 Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да
 Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани
 од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-
 3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог
 со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на
 Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија
Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-
7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче
Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-
11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до
Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-
7.Молскавични Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска
Хроника-10.Прошетка по Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Валерија

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Трагач по Илузии

Скопје 2011 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-
Скопје

Трагач по Илузии 2007 година 55 страни

ISBN-10 608-4778-25-9

ISBN-13 978-608-4778-25-7

EAN 9786084778257

